

בית מדרש - הוצאה לאור

נהורא דשמעתתא

גליון אקטואלי מרתק מבית היוצר של אש התורה

הנחת פתיון לפני עובד בחנות

שאינן כן בעבירות שבין אדם לחבירו, עיקר רצון התורה שלא ינזק החבר, ועל כן מאחר שלא עלה בידו ולא ניזוק החבר, אין צריך כפרה. וזהו שכתב האוה"ח הק' שאם נתכוין להרעיל את חבירו ולא עלה בידו, אין צריך כפרה וזכאי אף בדיני שמים. [נאף שיסדו האחרונים שבכל עבירה בין אדם לחבירו יש בה גם ענין של בין אדם למקום, מכל מקום, זהו רק במקרה ששייך בו החלק של בין אדם לחבירו, דהאיסור לשמים מתיילד מהאיסור בינו לחבירו].

ומעתה בדין, שפיר יועיל מה שיקנה לו את הממון מראש, שבכך נמצא שאינו מכשילו באיסור, ולא איכפת לן במה שיוכין לעבירה, מאחר שמדובר באיסור שבין אדם לחבירו.

[מעשה היה בגנב ששהה במקום הומה אדם, ומבלי שיבחינו בו הצליח לגנוב תיק של אחד האנשים ולהימלט למקום מבטחים. אך כשפנה לפתוח את התיק מצא להפתעתו שיש בתוכו מטען חבלה עם שעון שעומד להתפוצץ תוך כמה דקות... ויש לדון בדינו של אותו גנב, האם יענש על כוונתו לגנוב, או שמא יקבל שכר על הצלת הרבים, שהרי אילו היה יודע מתחילה שמדובר במטען חבלה, היה עליו מצוה להרחיק את המטען מקרבת בני אדם. ולפי היסוד שנתבאר, שבעניינים שבין אדם לחבירו אזלינן בתר התוצאה ולא בתר הכוונה, נמצא לכאן שיטול שכר על התוצאה של הצלת הרבים, אפילו שכוונתו היתה להיפך].

ובעיקר הכרעת הבא"ח דיש בזה לפ"ע, יעוי שו"ת מהרי"ל דסקין (קרא"ה קמ"ה) שנקט דאין לפני עור כלפי מי שאונסו ממון. ומבואר דאין צריך לחוש ללפני

עור כשבא להציל ממנו. [יעוי קובץ תשובות להגריש"א ח"א סמ"ד שלמד מדברי המהרי"ל דסקין לענין קיום עצרת התעוררות בשבת קודש, שאין לחוש למה שיגרם ע"י כך חילול שבת שיגיעו כוחות משטרה או צוותי תקשורת, ע"ש].

שאלה: מעשה ביהודי בעל חנות, שבמשך תקופה היו נעלמים פריטים מן המדפים בחנותו, ונפל החשד על אחד העובדים. ורוצה להניח פתיון במקום שנראה היטב בטווח מצלמות האבטחה, כדי שיוכל לצלם את הגנב שלא יעמוד בניסיון וישלח ידו בכסף רעהו. האם מותר לו לעשות כן, או שיש בזה משום "לפני עור לא תתן מכשול", בהעמידו את העובד בניסיון שככל הנראה לא יעמוד בו?

תשובה: הבן איש חי עמד בשאלה זו (תורה לשמה סי' ת"ז), אם מותר להניח פתיון כסף לפני משרת, כדי לעמוד על נאמנותו.

מסקנא דשמעתתא

נידונים אקטואליים בראי ההלכה

רב המכון רבי דודן שליט"א - מורה הוראה וראש כולל דצפנת - אחיסמן

וכתב **שיש איסור לעשות ניסיון כזה**, משום "לפני עור לא תתן מכשול", שהרי בהביאו אותו לידי ניסיון מגרה בו יצר הרע בידים.

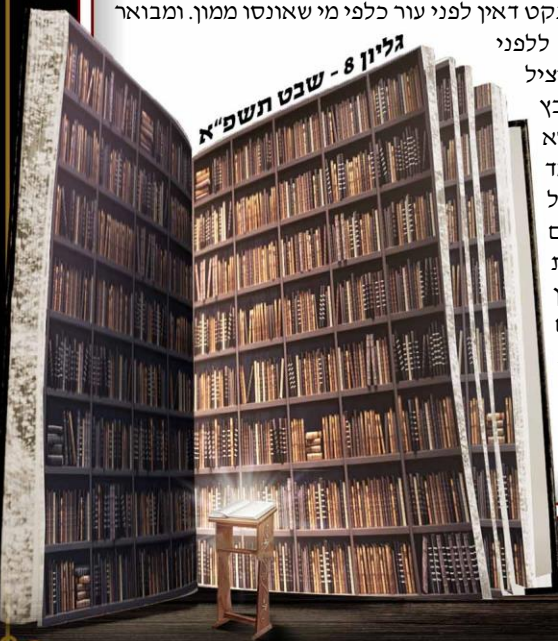
והוסיף הבן איש חי, שלא יועיל להקנות מראש את הכסף למשרת בלא ידיעתו [שיתן לאחר לזכות עבורו], וכך גם אם יגנוב לא יעבור באיסור. מפני שעדיין מכשילו **במחשבת איסור**, שהרי לפי דעתו סבור המשרת שעובר באיסור, והוה כנתכוין לאכול בשר חזיר ועלה בידו בשר טלה, שמבואר בגמ' (קידושין פ"א) דצריך כפרה, מאחר שהיה כוונתו לעבור איסור.

ויש מקום להשיג על מסקנת הבן איש חי, עפ"י דברי האוה"ח הקדוש על הכתוב "ואתם חשבתם עלי רעה, האלקים חשבה לטובה" (בראשית נ"ב), שכתב וזה לשונו "דדמיה למי שמתכוין להשקות חבירו כוס רעל והשקהו כוס יין, **שאינו מתחייב כלום**, דפטור בדיני אדם **ואף זכאי בדיני שמים**". ולכאורה תמוה, שדבריו נסתרים מהגמ' בקידושין הנ"ל, דמי שנתכוין לעבירה אף שלא עלה בידו **צריך כפרה**, ואיך כתב שהמתכוין להזיק לחבירו ולא עלה בידו "**זכאי בדיני שמים**"?

וידוע מה שהעלו בזה הרבה אחרונים (כלי חמדה ויחי אות ד' ועוד), שיש לחלק בזה בין עבירות שבין אדם למקום לעבירות שבין אדם לחבירו. ודוקא נתכוין לאכול בשר חזיר שזו עבירה בין אדם למקום, צריך כפרה הגם שלא עלה בידו עבירה. מה

לקבל את הגליון או גליונות קודמים שלחו בקשה ל: A9768552@gmail.com

צורתא דשמעתתא

סקידה מקיפה של סוגיה הלכתית

הרב מנחם אדלר - ראש בית המדרש

למי אסור לקשור נעליים (אפי' קשר אחד)?

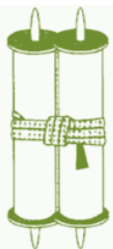
אחד הקשרים השימושיים ביותר הוא "קשר אחד ועל גביו עניבה", זהו הקשר המצוי בסרטי מתנה, בשרוכי נעליים, ובחגורות בד שונות. בעבר היו קושרים כך גם את חגורת ספר התורה, עד שהחליפו אותם חגורות הסקוטש, הקליפס, והאבזמים. אולם גם בימינו מצוי עדיין חגורות בלא סוגר בספרי תורה ישנים, ובעיקר בספרי נביאים מקלף.

והנה מקובל וידוע כדבר פשוט, שאסור לעשות בשבת דוקא קשר כפול (דהיינו שתי קשרים זה ע"ג זה), אבל קשר אחד ועל גביו עניבה מותר לעשות בשבת. אך פחות מפורסם מה שמפורש במשנה ברורה (שי"ז כ"ט) שזהו דוקא בקשר העומד להתרה באותו יום (תוך פחות מ-24 שעות).

קשר ועניבה בחגורת ספרי תורה ונביאים

ועל פי זה נמצא בנוגע לקשירת חגורה של ספר נביא, שאסור לקשור את חגורתו בקשר ועל גביו עניבה, מאחר שברור שלא יפתחו את הקשר באותו יום. ובספר תורה יהיה חילוק בין שבת בבוקר שעומדים לפתוח את הקשר לקריאת התורה במנחה, לבין קשירה במנחה שלא עומדת להיפתח באותו יום. וכבר עוררו על זה פוסקים רבים [ואף שחלקם לימדו זכות על המקילים, היינו דוקא בספר תורה, מפני שעל כל פנים יפתחו את הקשר תוך פחות משבוע, ויש לצרף הדעה שהעומד לפתח תוך שבוע כעומד לפתח באותו יום, אך בנוגע לנביא אין שייך טעם זה].

כריכה בלא קשר ותחיבת הקצוות

ויש המודעים להלכה זו, ומשום כך אין עושים בחגורת הנביא קשר ועל גביו עניבה, אלא עושים קשר אחד וכורכים את שארית הרצועה בסיבוב, ותוחבים את קצותיה לתוכו. אך עוררו במגילת ספר (כ"א ה), והגר"ש וזנר זצ"ל בקובץ מבית לוי (ט"ו עמ' פ"ט), שקשר אחד וכריכה על גביו גם כן אסורה [עכ"פ כשאין עומדת להפתח באותו היום]. והאופן היחיד שיש בו היתר הוא לעשות כריכה לבד בלא קשר תחתיה, ויכול לכרוך בסיבוב ולאחר מכן לתחוב את הקצוות לתוכה (עי' תורת המלאכות קושר סוף אות ל"ג, בשם ספר זכור ושומר לבעל המחזה אליהו).

קשר אחד ותחיבת הקצוות

קשר נעליים למי שרגיל לחלוץ בלי לפתוח

וכמו כן יהיה לפי"ז חילוק בין אדם לאדם בנוגע לקשר נעליים, שכל ההיתר לעשות קשר וע"ג עניבה הוא דוקא למי שנוהג לפתוח את שרוכי מנעליו בכל יום. אך אותם הנוהגים לחלוץ נעליהם מבלי לפתוח את הקשר, אסור להם לקשור או לפתוח את השרוכים בשבת אפילו בקשר ועניבה, מאחר שעבורם אין זה קשר העשוי להפתח באותו יום.

ויש לדון במי שיש לו מנהג שונה בנעלי יום חול ונעלי השבת. שביום חול הוא חולץ את נעליו מבלי לפתוח, ובשבת הוא תמיד פותח [והדבר מצוי מאד מאחר שנעלי יום חול בדרך כלל מרווחות יותר מנעלי העור שנועלים בשבת]. האם אכן מותר לו לקשור ולפתוח את נעלי השבת?

והמקום לספק הוא על פי מה שייסד הביאור הלכה (ריש סי' ש"ז), דאין הולכים במלאכת קושר אחר דעת האדם הקושר, אלא אחר דרך העולם, ועל כן קשר שדרך העולם שלא להתירו, אסור לקשרו, אפילו כשהקושר עושהו בפירוש על דעת להתירו באותו יום.

והנה מצינו דברים שיש בעולם שתי מנהגים שונים, כגון בקשר עניבה, שיש נוהגים לפתוח כל יום ויש נוהגים לפתוח רק בבדיקת חמץ... ובמקרים כאלו נקטו הפוסקים שכל אדם יכול לשייך את עצמו לאחד המנהגים, ויהיה דינו נגרר אחרי מנהג העולם ששייך את עצמו אליו, דהיינו, שאם נוהג בדרך כלל שלא לפתוח, יהיה אסור לו לקשור אפילו על דעת לפתוח באותו יום, מאחר והוא משתייך לנוהגים שלא לפתוח, ולגביו זהו קשר האסור בשבת. [מדובר בעניבה שבמשיכת אחד הצדדים נפתח לגמרי בלא שנשאר קשר. משאיכ בעניבה שיש בה קשר, יש מחמירים שלא לעשותה כלל, ואין זה נידונינו כעת].

וכמו בעניבות מסתבר שכן הוא גם בקשר נעליים, מאחר שיש הרבה שאין רגילים לפתוח קשרי הנעל בלילה, אלא חולצים את מנעלם כמות שהם, ויש המקפידים לפתוח בכל לילה, נמצא שיש בזה שתי מנהגים וכל אחד יוכל לשייך את עצמו לאחד המנהגים שיקבע את דינו.

ומעתה יש להסתפק אם יוכל לשייך את עצמו למנהג שונה בנעלי החול ונעלי השבת, דהיינו שלענין נעלי החול ישתייך לנוהגים שלא לפתוח, ויאסר עליו לקושרם ולפתוחם בשבת, ולענין נעלי השבת יהיה משוייך לנוהגים לפתוח ביומו, ויהיה לו היתר לקשור ולהתיר את שרוכי נעלי השבת, והוא ספק עמוק. [היו שאמרו דאינו יכול לעשות כן, מפני שאין בעולם מנהג כזה, ואינו יכול לבנות מנהג לעצמו, וצריך להשתייך לאחד המנהגים הקיימים. והיו שאמרו דכל סוג קשר נידון בפני עצמו, וקשר נעלי השבת נחשב לקשר שונה, שכן יש בו סברא שיותר יש צורך לפתוחו, ויכול לקבוע בו מנהג נפרד לעצמו, וצ"ע].

מה דעתכם? תגובות מעט הקודאים

לכבוד עורכי הגליון החשוב נהורא דשמעתתא.

אודות הנידון באיסור יחוד באוטובוס, יש להעיר, דבאופן שצוייר בוודאי דיש איסור לכ"ע, דבדרך ובלילה הדין פשוט שצריך ב' שומרים, ואפילו אם היו ב' כשרים אסור עד שיהא שלשה, ואינו שייך לנידון הפוסקים בדין כשר ופרוץ.

בברכה י.מ.מ.

הערת המערכת: הרבה העירו כדברי הכותב, אך הוא טעות נפוצה, שכן הדין שצריך ב' שומרים בלילה, אינו שייך אלא בבית או במקום שהדרך הוא שהולכים לישון, ועל כן צריך ב' שומרים שמא ירדם האחד. אך בנסיעה באוטובוס שהאדם השני הוא הנהג, ואין חשש שירדם תוך כדי נסיעה... לא נוהג דין לילה, וכמו שכתב סברא זו בציץ אליעזר (ח"ו) והסכים עמו בשבט הלוי (ח"ה ר"ב א'). ויעו"ב באוצר היחוד (עמ' ריט) דאפילו גבי שאר נוסעים באוטובוס לא שייך דין לילה, מאחר ואינו מקום שינה כדרך הישנים, אלא שינת עראי בישיבה, ועל כן אין צריך ג', דאפילו ירדם לרגע הוא שינת עראי ועומד לקום כל רגע, ושייך טעמא דמירתת.

בס"ד עבור מדור "לעיונא".

בענין השאלה, האם מותר להריח פיצה באמצע סעודה בשרית, אם יש לאסור ע"פ מש"כ הביאור"ל (בסי רט"ז ב') שיש איסור להריח דבר האסור באכילה, שמא על ידי הריח יתעורר בו תאוות אכילתו ויבוא לאוכלו. נלענ"ד שיש לחלק בזה טובא.

חדא, דיש לחלק בין דבר שאסור **לעולם**, לדבר שאינו אסור אלא **לפי שעה**, וכדאשכחן שאסור להתייחד עם הנדה ואפ"ה הבעל מותר להתייחד עם אשתו נדה (כמש"כ השו"ע באהע"ז סי' כ"ב ס"א), כיון שסופה ליטתה (כמש"כ התוס' בסנהדרין לז. ד"ה התורה). וא"כ הכי נמי י"ל, שדוקא במאכלות אסורות שאין להם היתר עולמית לכתחילה אין להריח, משא"כ במאכל חלב שאינו אסור עליו אלא בשעה זו שאוכל בשר.

ועוד, דהא התם מיירי על דבר האסור באכילה **מן התורה**, כעין דם חיה, משא"כ בנד"ד שאין החלב אסור עליו מן התורה, כיון שמן התורה אין איסור אלא לאכול בשר וחלב שנתבשלו יחדיו, כמו שפסק השו"ע (ביו"ד סי' פ"א

ס"א), ואפילו אם יאכל את החלב לא יעבור באיסור מן התורה, [וכל שכן אם לא יאכל שניהם יחדיו אלא רק זה אחר זה, וכ"ש אם אוכל בשר עוף, ואכמ"ל]. על כן מסתברא שאין צריך להחמיר שלא להריח את החלב.

ואף שמצאנו שאסור להניח בשר עוף על שולחן שאוכל עליו חלב, כדי שלא יבוא לאוכלו, כמו שפסק בשו"ע (ביו"ד סי' פ"ח ס"א), אע"פ שעוף אינו אסור אלא מדרבנן, הרי דאשכחן גדר אף לאיסור בשר בחלב מדרבנן, כבר הקשו בגמ' (בחולין קד.) דהוי גזירה לגזירה, ומשני דאי שרית ליה אתי לאסוקי בשר וגבינה, ופרשי' דכי מסיק לחו היינו אכילה, כלומר שהעלאתו היינו אכילתו, ובודאי יבוא לאוכלו. [ע"פ פמ"ג מ"ז סי' פ"ח סק"א]. וא"כ לענין איסור הרחת מאכל חלב באמצע אכילת בשר, שלא נתבשלו יחדיו, בודאי שאין לאסור, דהוי גזירה לגזירה.

ואדרבא, משם ראייה להתיר, דהנה באין מכירין זה את זה, או אם עשו היכר, מותר (כדפסק השו"ע שם ס"ב), שבכה"ג אין לחוש שיבוא לאכול משל חבירו, וכיצד זה לעולם מותר, והרי פעמים הרבה ישנו ריח מהמאכל של חבירו, ואכתי יש לאסור לאכול בשר בשולחן שמריח בו חלב. אלא מוכח, דבבשר וחלב לא חישינן שיעבור במאיד על האיסור מחמת שיריח ויתאוה, [דדוקא לטעות חששו, אם הוא מונח על שולחנו ללא שום שום], ולא החמיר הביאור"ל שאין להריח אלא במאכלות אסורות, ואפשר שהוא מהטעמים הנ"ל.

ישר כת, תזכו להגדיל תורה ולהאדירה.

הרב אביגדור מס

בענין הנ"ל: הנה הביה"ל מדבר באיסורי אכילה בחפצא. אבל דבר היתר שאין הזמן לאוכלו, כגון כשהוא לפני התפילה, ולפני קידוש והבדלה, או לפני קריאת המגילה, לא שמענו לאסור.

וגם באיסור דלא תלוי בזמן כגון להריח מאכל של חבירו, וכן לעבור ברחוב ועולה באפו ריח של דברים שאינם שלו, לא שמענו לאסור וה"ה י"ל בהבדלת בשר וחלב, שהדבר היתר, אלא שהאדם מנוע ממנו.

הרב שלום שווארץ

הערת המערכת: יעו"ב ספר 'ברכת הריח' בסופו שו"ת ממרן הגר"ח ק שליט"א, שנשאל בזה (שאלה יג), אם מותר להריח מאכל חלבי כשהוא בשרי, וענה "טוב ליהרהר". ובבדי השולחן (סי' פט סעיף א' ד"ה גבינה) צידד לחלק, דתוון אכילת בשר אסור, משא"כ בזמן שהוא בשרי מותר. וסיים דמנהג העולם להקל, וצ"ע.

בנוגע לאיסור יחוד בסייעת אצל רופא שיניים:

בענין ראשית צריך לברר, אם הסייעת נשואה ובעלה בעיר אז בעלה הרי יודע היכן מקום עבודתה, ויש כבר היתר, אם כי לרשי' רק בדיעבד. אבל לא ברור לי המציאות, שכתבתם "והוא האחרון בתור אינו מחוייב להשאר שם כדי להצילה מיחוד". אבל הוא צריך ללכת לפני שמטפלים בו כי כעת נשאר המטופל הכשר ורופא פרוץ וסייעת. ואולי סייעת נקרא שליבו של הרופא גס בה ואין היתר בעלה בעיר, כמדומה.

בכבוד רב, הרב דוד ליסיצין

הערת המערכת: בהתנצלות מהרב הכותב, שמקוצר מקום לא יכולנו להציג את כל גליונות דבריו המאירים, הגם שפלפל בחכמה בסברות נפלאות באריכות רבה בנושא הנ"ל, והוסיף בו כמה נידונים חדשים לדינא. המעוניין יוכל לקבל הדברים בשלמותם במערכת.

ובעיקר מה שכתב לדון משום היתר בעלה בעיר, יש להעיר דתליא במח' החזו"א והחכמת אדם, דלהחזו"א סגי להיתר בעלה בעיר במה דאימת בעלה עליה (דבר הלכה ז' ב' בשם החזו"א), אולם לחכמת אדם (כלל קכו ו') ליכא היתר בעלה בעיר במקום שיש לה רשות מבעלה להיות שם, ולשיטתו לא יחייב היתר בעלה בעיר בסייעת.

זוכים לבנים גדולי ישראל!

משתתפים בעלויות הדפסת הגליונות המרתקים והמחכימים
זוכים בהבטחת המשנה בדודה - שהמזכה את הרבים

זוכה לבנים גדולי ישראל! (משנה בדודה סוף סימן דנו)

אפשרויות הקדשת הגליון: תרומה ממוחשבת באשראי בטל 0799-690776

או במכשירי נדרים פלוס - קופת מכון אש התורה

נהודא לנשמה

טיפים לחיים מאושרים בדרך התורה

תוכנן של מצוות רבות בתורה, הוא ענין האהבה. כמו אהבת הקרובים, הורים ומורים. אהבת המעלות, כאהבת חסד, אהבת התורה, ועל כולנה, כתר של מידת האהבה, **אהבת ה' יתברך**. אך לצערינו, רוב האנשים חסר להם כח האהבה, ואין להם שום הרגשה בזה, על כן עלינו חוב קדוש להתבונן בענין האהבה, ולהעמיד גדר מהותה על מכונו.

האהבה איננה חמדה או תשוקה לדבר האהוב לו, אלא **מין ממיני ההנאה והעינוגים** שברא הקב"ה בעולמו ליהנות בהן את בריותיו. שכשם שהאדם נהנה הנאת חיך באכילת מאכל טעים, והעין נהנית בראית מראה יפה, והאוזן בשמיעת שיר נעים, **כך יש הנאה הגדולה מכולם, שהאדם נהנה ומתענג על עצם מציאותו וקיומו של דבר האהוב לו**, ומן העונג הזה נפעל כח הרצון והתשוקה לדעת יותר ויותר מדבר מציאותו, כדי להרבות את העונג עליו, ולבו חפץ עוד ועוד להתקרב אל אותה מציאות אהובה ולהתענג עליה. ולכן אנו רואים באהבת האם לילדיה האהובים לה, שאינה מסתפקת בעונג שבראיית בניה, אלא היא מקרבת אותם אליה ומחבקת אותם באהבה ובעונג.

והיום קלקלו לנו החופשים את המושג הקדוש והנעלה הזה, ותחתיו החדירו את יסוד התאוה, אשר מהותה ועצמותה היא להתענג על האהבה שהצד שכנגד אוהב אותך, וזו אינה אהבת הזולת אלא אהבת עצמו. והאמת היא להיפך, שאהבה היא להתענג על השני, על עצם ידיעת מציאותו וקיומו של הדבר האהוב עליו.

בדרך זו, עלינו לפתח את רגש האהבה בלבבנו, לכל דבר וענין שנצטוינו לאהוב אותו, וכיון שמטבע האדם הרי הוא רודף תמיד אחר תענוגות, על כן עלינו לנצל את הטבע הזה, ולהרגילו בהתענוגות על רגשי אהבה אלו, ולהתעסק בהן. כדי שנגיע מאהבת הקרובים לאהבת המעלות, וממנה לאהבתו יתברך. **[מתוך לקט שיחות מוסר (להגאון ר' אייזיק שר) חלק ג' עמ' מט]**

מי שעשה קידוש בבית הכנסת וחוזר ומקדש בבית - יוצא ידי ברכה אחרונה בברכת המזון?

לעיונה

שאלות מרתקות בהלכה המעשית בימינו

מבואר בשו"ע (רצ"ט ח') דמי שעושה הבדלה ומיד לאחריה סעודה, אין ברכת המזון פוטרת את היין של ההבדלה, **וצריך לברך בנפרד "על הגפן"** על יין ההבדלה.

וביאר שם המשנ"ב (סי' כ"ט), דאפילו שלגבי כוס של קידוש שעושה לפני הסעודה, נפסק שברכת המזון פוטרת ואין צריך לברך בנפרד "על הגפן" על יין הקידוש, זהו משום שהקידוש הוא **צורך הסעודה**, שהרי בעיני קידוש במקום סעודה, ולכן ברכה"מ של הסעודה פוטרת אותו. משא"כ היין של ההבדלה אין לו שייכות לסעודה שאחריו, **וכשאי שייכות לסעודה אין ברכת המזון פוטרת.**

ונמצא לפי"ז דמי שעשה קידוש בבית הכנסת, ואחר כך בא לביתו ועושה קידוש בשביל להוציא את בני הבית, **שיצטרך לברך "על הגפן" לפני הסעודה**, מאחר שברכת המזון לא תפטר אותו, שהרי לגביו אין שייכות בין הקידוש לסעודה, כיון שכבר קידש בבית הכנסת ואין הסעודה מחייבת אותו בקידוש. [אלא א"כ נחשב שגם לגביו מהני הקידוש, לצאת ידי חובת קידוש במקום סעודה אליבא דהגר"א, שסובר דקידוש במקום סעודה חשיב דוקא ע"י פת, ולא במזונות, וצ"ע].

וכמו כן יש לעורר במי ששותה מהיין **בברית מילה**, ולאחר מכן נשאר שם לסעודה, שיצטרך לברך "על הגפן", כיון שברכת המזון של הסעודה לא תפטר אותו, מפני שאין שייכות בין היין ששתה לסעודה.

לתגובות והערות: מייל: A9768552@gmail.com פקס: 077-470-4472

מקומות תורה העוסקים בהלכות שביעית
לקראת שנת השביעית הבעל"ט (תשפ"ב)
יכולים לקבל חינם את הספר "תורת השביעית"
- מראי מקומות ותמצית הסוגיות
על סדר פרק שביעי ושמיני במסכת שביעית
מהסוגיות ועד להלכה האקטואלית
ניתן לשלוח בקשה ל: A9768552@gmail.com

גליון זה מוקדש
לע"נ דב ב"ר יחזקאל שרגא ז"ל
נלב"ע כ"ה כסלו
ת.נ.צ.ב.ה.

הקדישו כעת את זכויות הגליון לעילוי נשמת יקיריכם!
דרכים להקדשה: 1. בטלפון: 0799-690776
2. בנדריים פלוס קופת מכוון אש התורה 3. במייל.